

17. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení - Gn 18,20-32

Necht' se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl: „Nárek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřich je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět!“ Tři mužové se vydali odtamtud na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých; chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubíš kvůli těm pěti celé město?“ (Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ (Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ (Abrahám) řekl: „Necht' se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ (Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ (Abrahám) řekl: „Necht' se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

Mezizpěv – Žl 138,1-2a.2bc+3.6-7ab.7c-8

Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.

Chci tě chválit, Hospodine, celým svým srdcem,
žes vyslyšel slova mých úst.
Budu ti hrát před anděly,
vrhnu se na tvář směrem k tvému svatému chrámu.

Slavit budu tvé jméno
pro tvou dobrotu a tvou věrnost.
Když jsem volal, vyslyšels mě,
v mé duši jsi rozhojnil sílu.

Jistě, vznešený je Hospodin, a přece shlíží na pokorného,
pyšného však zdaleka pozná.

Když procházím soužením, zachováváš mi život,
proti hněvu mých nepřátel napřahuješ ruku.

Zachraňuje mě tvá pravice.
Hospodin pro mě dokončí, co začal.
Hospodine, tvá dobrota trvá navěky,
dílo svých rukou neopouštěj!

2. čtení – Kol 2,12-14

Bůh nás oživil zároveň s Kristem. Odpustil nám všecky hříchy.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všecky hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Zpěv před evangeliem – Řím 8,15

Aleluja. Dostali jste ducha synovství, a proto můžeme volat: Abba, Otče!
Aleluja.

Evangelium – Lk 11,1-13

Proste, a dostanete.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jednoho dne se (Ježíš) na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijd království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpust nám naše hřichy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved nás v pokušení.“ Řekl jim (dále): „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to!' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

Homilie

Drazí bratři a sestry,
každý z nás zná ten okamžik, kdy se modlí, prosí, naléhá – a přesto odpověd nepřichází. Modlíme se za slunce, když prší, nebo za déšť, když je sucho. Prosíme o úspěch u zkoušky, o včasný příjezd vlaku, o lásku, zdraví, práci. Prosíme za své děti, za své rodiče, za nemocné, o záchrannu v neštěstí. A někdy se zdá, jako by Bůh mlčel, jako by neslyšel naše prosby.

Není to bolestná zkušenost? Jak se vyrovnat s pocitem, že Bůh neodpovídá, že je ticho? Písmo přece říká: „*Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete...*“ (Mt 7, 7). A my prosíme – a nedostáváme, hledáme – a nenacházíme. Jak to pochopit?

Tajemství Boží odpovědi

Když čteme evangelia, vidíme mnoho zázraků, které Ježíš vykonal. Uzdravení slepců, chromých, vzkříšení mrtvých. A přesto – kolik bylo těch, kteří uzdraveni nebyli? Kolik matek z Betléma plakalo nad svými dětmi, kolik lidí se nedočkalo pomoci? I Jan Křtitel, ten velký prorok, neunikl smrti.

To vše nás vede k otázce: **Proč jiní, a ne já?**

Odpověď není jednoduchá. Možná ji hledáme na špatném místě. Modlitba totiž není kouzelný proutek, kterým si vymůžeme své přání. Modlitba je především cesta našeho srdce k Bohu. Jak říká evangelista: „*Z plnosti srdce mluví ústa*“ (Mt 12, 34). Bůh nepotřebuje naše slova – **my potřebujeme modlitbu**, aby nám otevřela oči a probudila naše srdce.

Modlitba jako odevzdání

Ježíš sám nás učí modlit se jinak: „*Ne jak já chci, ale jak ty chceš*“ (Mt 26, 39). A jinde: „*Ne má, ale tvá vůle se staň*“ (Lk 22, 42). Modlitba není o tom, že si prosadím svou. Modlitba je o tom, že dovolím Bohu jednat, že se mu svěřím, i když je to těžké.

Dokážeme se s Jobem pokorně nadechnout a říci: „*Pán dal, Pán vzal, jméno Pánovo bud' požehnáno*“ (Job 1, 21)? Dokážeme spolu s Kristem na kříži šeptat: „*Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha*“ (Lk 23, 46)? To jsou slova víry, která bolí, ale jsou nejvyšším vyznáním důvěry.

Bůh, který jde s námi

Bůh nám neslibuje bezstarostný život. Neslibuje červený koberec ani snadnou cestu. Neslibuje, že nás odnese přes všechny bolesti. Slíbil však něco mnohem většího – že bude **s námi**. Jeho jméno je *Emmanuel* – *Bůh s námi*.

On zná náš život, protože sám poznal lidský strach, hlad, zklamání, samotu. On ví, co znamená pot na čele, bolest nad smrtí přítele, hořkost zrady. On ví, jak chutná osamění kříže. Proto nám může být blízko. On nebene utrpení pryč, ale **jde s námi skrze něj**. A tím mu dává smysl.

Skutečná síla modlitby

Kolikrát bychom chtěli, aby Bůh změnil svět podle našich představ. Ale možná právě tím, že nás nevyslyší tak, jak chceme, nás učí větší důvěře. **Modlitba mění nás**, ne Boha. Otevírá naše srdce, učí nás vidět jeho vůli, i když ji nechápeme.

Otče...

zapomínáme na to nejdůležitější, proto přijd' království tvé,
často se rozhodujeme špatně, proto bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi...
bojíme se a bloudíme, proto nedopust', abychom podlehli pokušení,

ale zbav nás od zlého...

Dej nám sílu, abychom tato slova dokázali vždy vyslovovat nejen ústy, ale i srdcem.

Amen. Amen. Amen.